ІСТОРІЯ ПРО ДВОХ МИШЕЙ

У лісі, прихилившись до великої шишки, сиділо двоє мишей.

Вони були друзями. Вигляд мишки мали цілком звичайний. Звичайні темні очі, звичайні рожеві носики, хвости теж звичайні.

А от жили вони в місці геть НЕ звичайному. Тому що те місце було за Полярним колом.

У найпівнічнішій частині країни, яка в людей зветься Фінляндія, стоїть маленьке, але славне місто Ельфгельм — другого такого на нашій планеті не знайти. І на жодній мапі воно не вказане. У тому місті звивисті вулички і яскраві дерев'яні будиночки. І живуть там ельфи, летючі північні олені, а де-не-де навіть піксі можна зустріти!

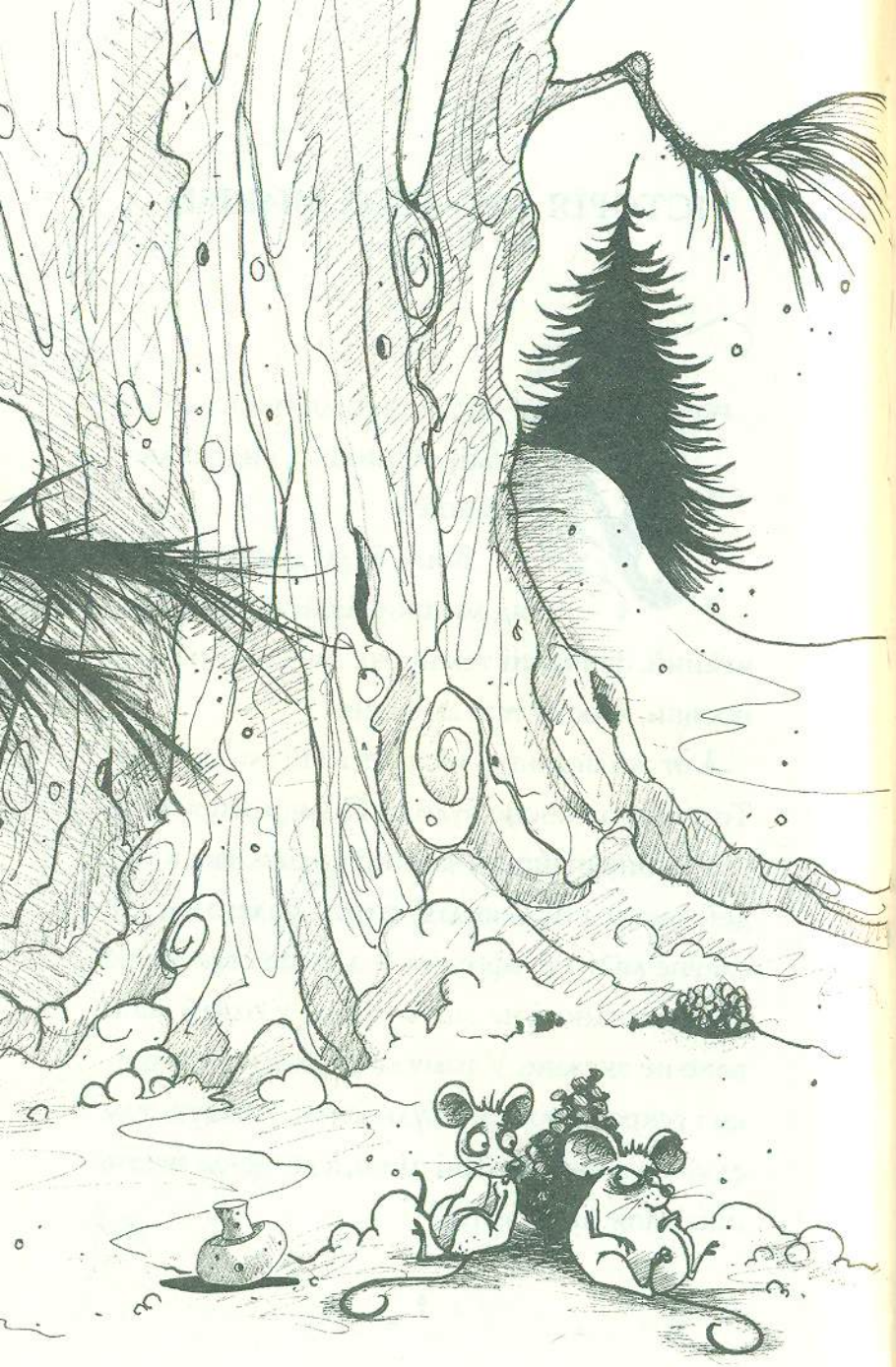

Одного з тих мишей звали Мііка. Із них двох він був менш брудний, але все-таки теж брудноватий. На животі до його коричневої шубки часто чіплялися грибні крихти. На відміну від своєї подруги, Мііка любив ельфів, оленів і піксі, які мешкали в Ельфгельмі.

— Як же гарно, що я тебе знайшов! — сказав він, дивлячись удалину крізь притрушений снігом ліс.

— І чому ж, Мііко? — зітхнула миша, замащена багнюкою і з інієм на вусах. Схоже, ці слова вона чула вже не вперше. Звали мишку Бріджит Хоробра. Точніше, звали її просто Бріджит, але вона постійно вимагала, щоб Мііка (і всі інші) називали її Бріджит Хороброю. Ну отака вона була миша, така в неї була позиція.

— Бо мені тепер вже не самотньо. Я знайшов таку істоту, як я!

Бріджит Хоробра розсміялася. Подивилася крізь високі сосни на кольорові дерев'яні будиночки поселення ельфів, яке їй страшенно не подобалося.

— Ти не такий, як я, Мііко.

— А чому?

— Ну, — сказала вона. — Я ж Бріджит Хоробра. Я нічого не боюся. А ти не такий. Ось, наприклад, у чому різниця.

Мііка хотів запитати, чим же ще вони відрізняються. Але не наважився: боявся. Тож так і сидів, дивився на гриб, що лежав перед ним, і пригадував, як раніше жив у темному й вогкому дуплі...

БЕЗІМЕННЕ МИШЕНЯ

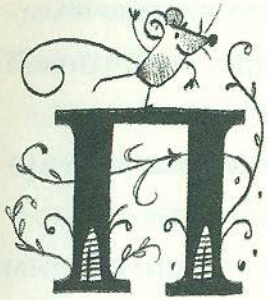

Перше, що вам варто знати про Мііку, — це те, що його не завжди звали Мііка.

Коли він був зовсім маленький, то не мав імені.

Річ не в тому, що в мишей не прийнято давати одне одному імена. Чого вже там — прийнято, а то як же! У мишей батьки зазвичай дають дитинчатам імена одразу після народження, тільки от батьки Мііки не дуже й розуміли, чи він у них взагалі був.

Мііки тато, Мням, не дізнався про те, що в нього є син Мііка, з поважної причини: коли Мііка народився, Мняма з'їла велика сіра сова. Важко бути хорошим батьком, коли ти перетравлюєшся.

У мами, яку звали Улла, причина була не настільки поважна, тому що вона принаймні була жива. Тільки при цьому дуже-дуже втомлена.

Ну а дуже-дуже, от просто ну дуже втомлена вона була тому, що Мііка — не єдине її мишенятко.

Мишеняток у неї, крім Мііки, було дуже багато.

Він був тринадцятим — і найменшим серед братиків і сестричок, народжених в один день.

Улла поназивала дванадцять мишенят, які народилися тієї ночі, а коли черга дійшла до Мііки, то її зморив сон.

Ну а коли вона прокинулася, Мііка став просто одним зі ста дев'яти мишенят, які народилися в батьків за одинадцять разів. Одні малюки вже були бурі й пухнасті і зовсім не рожеві й лисі, як новонароджені, але все одно за таким великим виводком мамі встежити було складно. Тож вона попросту

забула назвати останню дитину — і перші кілька тижнів Мііка був цілком переконаний, що його звуть: «Отой», «Гей, ти», «Злізь із мене, будь ласка» чи «Ти мені на морду сів».

Мііка ходив дуже голодним. Він був найслабший, найдрібніший, наймолодший — і через це найбільш непомітний і недогодований із мишенят у темному вогкому дуплі, тож у животі в нього бурчало, можливо, найсильніше, ніж у будь-кого на білому світі.

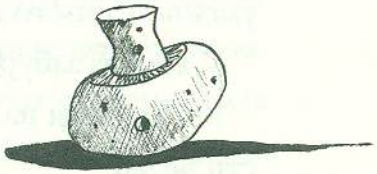

Аж ось одного дня дещо сталося.

Улла принесла з лісу щось дуже гарне!

— Оце, — сказала вона мишенятам, які зібралися подивитися, — чудова річ — ціла печериця! Найкраща в лісі. Оскільки сьогодні ми вже їли, то лягаймо спати — і вона буде нам на сніданок!

А Мііка подумав: «Зачекайте! Я сьогодні не їв!»